

vereniging

ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Giro nr 46 88 74 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Delfgauw

Uitsl.v.publ.& abonn.: Van Blankenburgstr. 76, 2517 XT Den Haag, tel. 070-465592

verschijnt 2x p. maand (tussen 17.30 en 18.30 uur) 29e jaargang nr. 21

Secretariaat: Troelstralaan 38, 2641 WG Pijnacker tel. 01736-6577

NADruk - 18 - VERBODEN 14 juni 1965

x in de kantlijn : vraag
" " " : het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, u denkt natuurlijk zelf na. De vraag is, waarover wij gaan spreken, daar ik geen specifiek onderwerp in gedachten heb. U kunt dus een bepaalde richting aangeven.

x

S N E L H E I D E N T I J D

=====

Tijd is een relatief begrip: het wordt bepaald door reactie-snelheid. Wat wil zeggen dat tijd alleen daar bestaat waar opeenvolgende ogenblikken van besef aanwezig zijn.

Tijd is dus geen konstante, geen concrete factor maar eerder een wel zeer subjectieve waarde, ook al plegen wij haar als een objectieve bepaling in de werkelijkheid te hanteren.

Denk je in dit verband aan snelheid, zo blijkt dat in gevallen van extreme snelheid deze invloed uitloft op de reactie. Ook blijkt snelheid invloed te hebben op de door ons te meten " massa", terwijl een grotere massa een hogere zwaartekracht betekent, die op zijn beurt weer invloed schijnt te hebben op de snelheid waarmee wij kunnen beseffen en reageren.

Spreekende in een vergelijking en uitgaande van de aardnorm zou men b.v. kunnen stellen dat iemand die zou leven op jupiter een veel trager metabolisme zou hebben - indien zijn organisme de daar heersende druk altans zou kunnen uithouden.

Alle andere invloeden van zwaartekracht even buiten beschouwing latende betekent dit dan, dat u ongeveer 15 minuten nodig zult hebben voor waarneming, ervaring, reactie en daadstelling die op aarde binnen een enkele minuut plegen plaats te vinden. Ook uw " denkprocessen" zijn dan dus veel trager dan op aarde.

Wanneer je daarentegen de ruimte in zou gaan ligt het anders. Het is voor de mensen wel nog niet zover, maar laat ons aannemen dat er een ruimteschip bestaat dat de kosmos in kan reizen.

Een mens bevindt zich op dit sterreschip, dat de lichtsnelheid begint te benaderen. Laat ons zeggen, dat men die benadering door kan voeren tot rond 90% van de lichtsnelheid. Het is wel mogelijk deze barriere te doorbreken, maar dan komen wij in andersdimensionale verhoudingen terecht komt en dit zou ons te ver gaan voeren en voor u ook te ingewikkeld worden.

Nu betekent toenamen van snelheid gelijktijdig, dat de massa zoals mensen die meten, toeneemt. Massa wordt n.l. niet alleen bepaald in dit verband door de hoeveelheid materie zonder meer, maar door het product van hoeveelheid materie en snelheid, beweging. Op aarde zal men dit enigszins benaderen wanneer er sprake is van hoge versnelling: men gevoelt de eigen massa meer indringend en bemerkt gelijktijdig een moeizamer functioneren van organen en spieren.

Wanneer u dus uitgaat van de zwaartekracht van de aarde, zowordt deze in feite niet alleen bepaald door haar massa, maar spelen ook factoren als beweging in ruimte een rol. D.w.z. dat de eigen omloop snelheid rond de zon hierbij een rol speelt, maar ook de versnelling van het gehele zonnestelsel, dat zich in een parabolische baan beweegt binnen deze arm van het melkwegstelsel.

In ons sterreschip dat de lichtsnelheid benadert is dus de zwaartekracht vanuit een aards standpunt dus veel groter dan normaal. Overigens is dit een vereenvoudiging van de feitelijke condities aldaar. Maar wel vertraagt hierdoor bij een ieder die in dit sterreschip aanwezig is het reactie en waarnemingsvermogen. Ook het menselijke metabolisme zal onder die omstandigheden veel trager dan normaal reageren.

Zo groot wordt bij 90% van de lichtsnelheid de massa van het ruimteschip dat, terwijl degenen die daar leven menen dat slechts een jaar verlopen is, er op de planeet waarvan zij kwamen wel 50 of meer jaren verlopen. Dit vormt overigens een van de grootste problemen waarmee men bij ruimtevaart net onder de lichtsnelheid zal worden gekonfronteerd.

Beweging in ruimte heeft nog andere kwaliteiten: de ruimte is gevuld met krachtvelden en krachtlijnen. Sommige daarvan zijn vanuit uw standpunt onmeetbaar zwak, anderen daarentegen soms zo sterk dat u een snijpunt van een dergelijke lijn met enige andere krachtlijn zult aanduiden als "magnetische storm".

Wanneer een massa dergelijke krachtlijnen kruist loopt hierdoor de zwaartekracht in feite op. Hoe meer krachtlijnen men per eenheid van beweging of "tijd" kruist, hoe hoger de lading zal worden van de massa en dus ook een beïnvloeding van tijd en tijdservaren daarop en daarin.

Nogmaals, zo eenvoudig mogelijk gezegd en daartoe even de tijd als objectieve maatstaf beschouwend: Hoe meer krachtlijnen per eenheid door de massa worden doorsneden, hoe hoger die massa zal schijnen en hoe trager in die massa het verloop van de "tijd" zal zijn.

Ik hoop, dat u mij kunt volgen. Ik probeer in ieder geval zo eenvoudig mogelijk te zijn als maar mogelijk is zonder de werkelijkheid te veel geweld aan te doen.

Een eigenaardigheid die ik niet buiten beschouwing mag laten is het feit, dat u geestelijk - en niet mentaal dus - aan dergelijke veranderingen van leven en waarnemen niet onderworpen bent. Ook hiervoor kunnen wij wijzen op een op aarde bestaande analogie: Een mens die droomt kan onder omstandigheden binnen één minuut een reeks belevingen "dromen" die in de werkelijkheid van het alledaagse leven misschien meer dan 24 uren zou vergen. Overigens iets wat een uitzondering blijft, want de meeste dromen lopen ongeveer parallel met de normale tijdsbeleving. Wat er op neer pleegt te komen dat de tijd van de droom ongeveer gelijk komt aan het verlopen van de tijd buiten de dromer (ster).

Daarnaast kent een ieder wel voorbeelden van de wijze waarop een subjectieve toestand het tijd ervaren schijnt aan te tasten.

De belangrijkste factor hierbij blijkt concentratie te zijn, zij het op het een, zij het op het andere.

Wanneer u b.v. op een kantoor zit en precies klokslag 5 uur weg wilt gaan en geen minuut eerder durft vertrekken, begint u al heel voorzichtig in te pakken wanneer de klok op vijf minuten voor vijven staat. Maar wanneer u daarna kijkt lijkt het wel of de klok stil is blijven staan. Voor u lijkt het wel 20 minuten te duren voor die vijf minuten zijn verlopen.

Ook het omgekeerde blijkt voor te komen. Laat mij u even met een jeugdherinnering konfronteren. Je brengt je meisje naar huis - of je jongen. Je neemt afscheid met een innige omhelzing. Voor je eigen gevoel sta je er nog geen minuut als opeens de deur opengaat en een stem je toeroept: jullie staan nu al een half uur daar buiten. Komen jullie nu nog binnen?

M.a.w.: het tijdservaren wordt niet alleen bepaald door b.v. massa en snelheid, maar wel degelijk ook door mentale en emotionele factoren. Wat ons voor grote moeilijkheden kan plaatsen. Want je kunt de tijd nu wel als een absolute waarde hanteren omdat je haar als een vaste norm aanneemt, maar daarom is zij dit nog niet.

Men zegt van bepaalde mensen wel eens, dat zij nogal traag zijn. Maar misschien hebben die mensen een ander tijdsconcept dan de doorsnee. Daardoor lijkt het u, of zij maar heel langzaam werken, terwijl zij voor hun eigen gevoel voortdurend en in een flink tempo bezig zijn. Wat zeker moeilijkheden kan veroorzaken wanneer wij een objectief bepalen van tijd willen bereiken dat overal gelijkelijk geldt moet zijn.

Laat ons nogmaals terugkeren naar ons ruimteschip. Stel dat u in dit ruimteschip leeft. Het schip komt terecht in een stofwolk. Die zijn er nogal eens in de schijnbaar lege kosmos.

De dichtheid van dergelijke wolken kan uiteen lopen van zeg 100 moleculen per km^3 tot misschien 20 om effect te hebben. Hierdoor ontstaat n.l. wrijving. Dit betekent enerzijds een aantasting van de snelheidsconstante waarmee het ruimteschip zich beweegt, anderzijds echter is de oplading daarvan iets groter dan normaal.

Deze beide zaken te samen houden in, dat je reactietijd in verhouding iets hoger wordt en niet, zoals velen zouden denken, lager. Je hebt dus iets meer tijd nodig om bewegingen uit te voeren of iets te concipiëren.

Ook het omgekeerde zou voor kunnen komen. Er zijn delen van de kosmos waarin slechts zeer weinig en soms - intergalactisch - geen straling aanwezig is. Op dat ogenblik echter vallen zoveel uiterlijke invloeden weg dat u, bepaald door de snelheid van beweging en uw normale tijdsbeseffen, terugkeert tot een nu uwe norm. Voor u is de verhouding snelheid - tijd gelijk aan datgene, wat na een enorme versnelling eerst bereikt zou kunnen worden.

In geen van deze gevallen leeft u in een tempo dat voor uw planeet normaal is, maar beleeft u een geheel eigen versie van de tijd. Waarvan u overigens niets zult bemerken. Waar een groot aantal mensen een gelijk of vergelijkbaar tijdsverloop kennen zal immers voor hen geen mogelijkheid bestaan om, b.v. door vergelijking, varianties in tijdsbesef te constateren.

Een konstaterbaarheid zal eerst optreden, wanneer het niet allen en bij voorkeur slechts enkelen van hen treft. Indien u mij tot zover hebt kunnen volgen kan ik mij zeer wel indenken dat u zich nu afvraagt wa u wel aan al deze gegevens en denkbeelden hebt.

In zekere zin is het ook voor u zinrijk. U hebt ons wel eens horen zeggen dat bij ons de tijd anders is dan bij u.

Daarop berust o.m. de rubriek "het schone woord". Er zijn entiteiten die een gedicht maken in wat u slechts een kort ogenblik schijnt. Voor henzelf, daar zij hiervoor hun geestelijk tijdsbesef gebruiken, hebben zij enkele uren de tijd om hun rijmelarij in elkaar te zetten.

U kunt hieraan misschien ook iets hebben wanneer u beseft dat als geest de tijd voor u bepaald wordt door het vermogen opeenvolgende indrukken of signalen te verwerken.

Alles wat in jezelf bestaat is dan ogenblikkelijk toegankelijk. Elke sactiviteit die met jezelf te maken heeft en met je denkprocessen verloopt vanuit een stoffelijk standpunt bezien bliksemsnel. Ook dus wanneer er in de buitenwereld wel enig tijdsverloop bestaat en tussen u en een aantal anderen een soort norm van tijdverloop kan ontstaan. Dit laatste beruht dan niet op de innerlijke processen van entiteiten, maar op de uitwisseling van signalen en hun vermogen die signalen te verwerken.

Wat u mogelijk iets duidelijker doet beseffen hoe een geestelijke wereld zo sterk kan afwijken van een stoffelijke. Wanneer een van ons u vertelt dat je als geest leeft in een wereld van gedachten waarbij je denkbeelden je wereld uitmaken denken mensen aan een soort fantasie-land. Mag ik informeren of u op aarde in feite ook niet op een dergelijke wijze pleegt te leven?

Uw milieu is niet datgene wat u als zodanig ervaart. De basiswaarden en die dit milieu bepalen worden immers door u geïnterpreteerd en betitelt als goed, slecht of gevaarlijk, mooi, niet mooi enz. enz. Maar steeds weer blijkt dat, zodra je je eigen visie op de wereld weet te wijzigen, ook de normen waarmee je te maken hebt zelfs die in het milieu, eveneens veranderen. Processen die je eens moeilijk waren blijken dan opeens vanzelfsprekend en gemakkelijk te worden, dingen die mooi leken verliezen voor jou mogelijk iets van hun schoonheid en dingen die je een lelijk noemde bezitten opeens voor jou een zekere schoonheid.

Onze - geestelijke - wereld is de basis van ons ervaren nog veel minder concreet dan bij u. Wat wij feitelijk beleven is een vanuit uw standpunt bezien geheel vormloze wereld. Maar wij beleven evenmin als u alleen de feiten, doch onze interpretatie daarvan. Zodra onze interpretatie voldoende overeenkomst vertoont met die van vele anderen ontstaat er zelfs voor ons een wereldbeeld waarover wij kunnen "praten". Na enige tijd zijn die interpretaties dan zo algemeen veranderd dat je kunt gaan spreken over een vastliggend wereldbeeld. Die wereld is er nog steeds niet werkelijk. Maar door het delen van denkbeelden en interpretaties wordt het voor ons tot een wereld die ook concreet kan worden beleefd.

Een feit dat overigens ook op aarde nogal eens wat moeilijkheden veroorzaakt omdat mensen niet schijnen te willen inzien dat iemand die langere tijd met gelijkgezinden in een bepaald wereldbeeld leeft op de duur zijn waarderingen, interpretaties hanteert als een algemeen geldende norm. Zoals men niet kan beseffen dat mensen die andere normen hebben aanvaard ook redelijk en verantwoord voor zich vanuit die normen en interpretaties zullen gaan leven.

Zo het leven van de mensen in het ruimteschip voor de planeetbewoners een grote traagheid bezit, zo is het leven en beleven in het ruimteschip voor de bewoners daarvan heel normaal en zal het snelle verloop van tijd op hun planeet aan oorsprong voor hen een theorie blijven tot zij, met een grote schok, bij landing in de thuishaven met de "werkelijkheid" worden geconfronteerd.

Maar het zou ook anders kunnen gaan: stel dat ons schip een generatie schip is - dus een dat steeds onder de lichtsnelheid blijft.

Een gemengde bemanning en het nageslacht daarvan is dan noodzakelijk om het mogelijk te maken dat het schip uiteindelijk nog bemand zijn bestemming kan bereiken.

De eerste generatie zal de wereld van het schip alleen beleven aan de hand van de verhalen van de wereld die zij hebben verlaten. De tweede generatie beschouwt de verhalen over die wereld echter reeds meer als een dierbare overlevering en ontleent daaraan mogelijk nog bepaalde vooroordelen. Vergelijk met de wijze waarop de generatie van heden zich bezig pleegt te houden met het gebeuren van een tweede wereldoorlog, die men wel meent te kunnen beoordelen, maar die men niet meer zelf heeft meegemaakt, zodat de denkbeelden grotendeels ontleend zijn aan al dan niet ware verhalen van degenen, die toen leefden.

Ook in het schip speelt dit dan. Men leeft met voorstellingen en overleveringen, die het eigen leven echter niet meer werkelijk kunnen beïnvloeden. De derde generatie kent geen andere wereld meer dan het schip. De denkbeelden van de eerste generatie zijn voor hen dermate onwerkkelijk, dat zij daaraan geen normen meer ontleenen. Wat voor de eerste generatie in feite onbelangrijk was of zelfs een ergelijke beperking krijgt voor de derde generatie een geheel eigen betekenis en belangrijkheid.

Hun gehele denken, leven, emotie, ervaren is aangepast aan de mogelijkheden van het ruimteschip. Zou je die derde generatie dan weer op een planeet willen laten landen en leven, dan is het voor mij een grote vraag, of zij dit zouden kunnen volhouden. Velen zouden na enkele uren psychisch niet meer normaal kunnen reageren, omdat enerzijds alle gewende waarden ontbreken en men gelijktijdig wordt gekonfronteerd met feiten, mogelijkheden, belevingen die uitermate verwarrend zijn. In het gunstigste geval zijn de leden van die derde generatie voortdurend doodongelukkig. Want een mens is alleen gelukkig wanneer hij zich steeds weer aan het bekende kan refereren.

Ik kom kennelijk niet geheel aan het onderwerp van onze vriend in zuivere vorm toe, omdat ik er zorg voor moet dragen, dat ook anderen geïnteresseerd blijven, iets kunnen begrijpen en volgen.

Het enige alternatief zou het opbouwen zijn van theorieën die niet toetsbaar zijn. Iets wat overigens op aarde heel vaak gebeurt. Het menselijk wereldbeeld berust gemeenlijk op rond 2, 3 theorie die niet te bewijzen is. Vandaar dat zoveel mensen menen zekere zaken met absolute zekerheid te weten en in hun daden toch gelijktijdig voortdurend strijdig met die zekerheden handelen.

Wanneer je je realiseert dat tijd geen objectieve maar een subjectieve factor is zul je toch blijven handelen of de tijd een voor ieder gelijkelijk geldende konstante zou zijn. Maar alleen door dit subjectieve van tijd te beseffen kun je toch al tot enig begrip komen voor termen als gelijktijdigheid en eeuwigheid en beseffen, dat die niet zonder meer onzin behoeven te zijn.

Overigens, wanneer je een mens over eeuwigheid spreekt dat denkt deze onmiddellijk aan tijd zonder einde. In feite is het eerder een wegvallen van het tijdservaren. Alles bestaat dan voor jou a.h.w. gelijktijdig - maar je kunt meestal slechts een beperkt deel van dit alles registreren en in jezelf beseffen.

Hier is sprake van een verschuiving van persoonlijk ervaren, waaraan het ik zich ook in zijn bestaan konfirmeert. Ook in de ruimte zal dit m.i. moeten gelden zodat ik meen te mogen stellen dat bij een verandering van omstandigheden of beseffskondities de persoonlijkheid niet slechts invloed zullen hebben op het tijdsbesef, maar bovendien ook veranderingen in de werkelijkheidsvoorstelling zullen veroorzaken.

Laat mij weer een voorbeeld geven. U weet wat een zwart gat is? Het is in feite een stuk materie dat een zodanige massa bezit bij een zo kleine omvang, dat het omringende veld hierdoor zo sterk wordt dat het lichtpartikels invangt. Zij kunnen het gaat ingaan, maar komen er niet meer uit. Een zwart gaat zou je een soort vliegenpapier voor lichtdeeltjes en materie kunnen noemen.

Neem eens aan dat een dergelijke massa met een massa die veelal meerdere malen die van uw zon bedraagt en een inverhouding zeer kleine omvang als b.v. die van een hete luchtballon, door mensen benaderd zou kunnen worden en dat zij in dit veld gevangen zouden worden.

Hun tijdsbesef, reactiemogelijkheid en metabolisme wordt door die aantrekkingskracht dan bepaald. Zelfs indien zij in staat zouden zijn hun lichamen tegen de invloeden van deze massa te beschermen zouden zij in ieder geval een enorme vertraging van tijd door maken.

Laat ons eens aannemen dat men, rond tien eeuwen na dit gebeuren, een methode heeft ontdekt waardoor men de aantrekkingskracht van het zwarte gat kan overwinnen en voor onderzoek met een schip dit zwarte gat zou binnen gaan.

Men ziet het eerste schip en besluit de mensen daarin te redden door het gehele schip uit het gevaarlijke veld te slepen. Daarna betreedt men het antieke vehikel en na enige beleefdheden stelt men dat het toch maar een wonder is, dat de bemanning daarvan nu nog leeft. Waarop die reageren met een "hoe zo dan? Wij zijn er toch maar vijf minuten werkelijk diep in geweest?"

Wat een simpel voorbeeld is, vol onmogelijkheden. Maar het maakt u misschien toch duidelijk dat het tijdservaren wordt bepaald door veranderingen in de omgeving plus eigen vermogen tot reageren. Hoe trager u kunt reageren, hoe minder er rond u kan veranderen, hoe "langzamer" uw tijd loopt.

Niet alleen massa, maar zelfs zwaartekracht velden en magnetische velden - die deels weer afgeleid zijn hiervan, beïnvloeden het tijdservaren. Dan kunnen varianten in velden verschuivingen in tijd veroorzaken.

Mogelijk kan ik het zo duidelijk maken: de waarden die hier optreden om zeg 9 uur in de avond zouden wel eens geheel gelijk kunnen zijn aan de waarden die op een andere plaats 8 uur vroeger - of later - optreden. Dan kan gezegd worden dat vanuit geestelijk standpunt beide plaatsen identiek zijn en gelijk, gelijktijdig ook. Stoffelijk geldt dit niet.

Stoffelijk kun je die gelijkheid alleen waarmaken wanneer je de Lichtsnelheid zoudt overschrijden. Dan wissel je a.h.w. de ene plaats voor de andere en gelijktijdig zult je het tijdsverschil tussen beide toestanden kunnen konstateren. Geestelijk is dit echter niet noodzakelijk.

Een helderziende zou b.v. geestelijk op die andere plaats waar kunnen nemen. Maar bij die waarneming wordt hij in de realisatie daarvan meegesleept door zijn eigen - lichamelijke - tijdsconcept. Men meent dus gelijktijdig waar te nemen, terwijl men in reite de toestand 8 uur vroeger of later op die andere plaats zal waarnemen.

En dat is dan een veel voorkomend verschijnsel, maar de door ons oneven gestelde tijdsverschuiving is daarbij maar aan de kleine kant. Wanneer wij b.v. uitgaan van Den Haag en waarnemen in New York zou de tijdsverschuiving - uitgaande van tijd-ruimtelijke indenticiteit - wel eens rond 30 dagen kunnen bedragen.

Of, om het eens anders te zeggen: wanneer u uittreedt en zo "helderziend" in New York waarneemt is het u mogelijk b.v. een verkeersongeluk waar te nemen, dat eerst over rond 30 dagen daar zal gebeuren of reeds rond 30 dagen geleden daar plaats vond.

Of je zoudt een lichtreclame kunnen zien die nog moet worden
aangebracht, de begrafenis kunnen bijwonen van iemand die nog van niets
weet of het omgekeerde: vooruit en achteruit in de tijd wordt voornamelijk
bepaald door identiciteit van plaatsen of t.m. een benadering daarvan
en is bij uitgetreden waarnemen dus niet een decl van uw " gave" of
het gevolg van uw willen, uw " instelling". Ik besef dat dit u krankzinnig
in de oren zal klinken, maar het is desalniettemin waar.

Er zijn b.v. enige eigenaardige verschijnselen gekonstateerd bij
mensen die naar de maan zijn gegaan en bepaalde psychische afwijkingen
tijdens ruimte vluchten kunnen alleen binnen de perken worden gehouden
door regelmatige en frequente contacten met een basis op aarde. Hierdoor
is het mogelijk de tijdsorientatie van de ruimtevaarders aardnormaal te
houden.

Opvallend is overigens, dat dergelijke verschijnselen van tijds-
a-synchroniteit bij de eerste ruimtevaarders veel intenser voorkwamen
dan bij latere vluchten. Ik meen dat hierbij een psychologische factor
mede bepalend was:

De eerste ruimtevaarders wisten niet, of zij ooit terug zouden
komen, zouden overleven. Daardoor was voor hen de drang kleiner om
ondanks andere gevoelens en belevingen het aardse tijdsschema te blijven
aanvaarden als het enig juiste. Zij pasten zich dus in veel grotere mate
aan aan de tijdsbeleving zoals zij die in de ruimte vonden en pasten ook
hun reactiemogelijkheden en tijd hieraan aan.

Bij latere vluchten was men er van overtuigd dat de kans op een
behouden terugkeer heel groot was en hield men zich tussen alle andere
bezigheden in gedachten reeds op bij de glorieuze ontvangst op aarde
en de gevolgen voor de carrière van een geslaagde ruimte vlucht.

Toch zijn verschillen in reactiesnelheid e.d. op het ogenblik meer
andaafdoende wetenschappelijk vastgelegd. Vooral bij de eerste ruimtevaar-
ders, degenen die geheel in het ruimtegebeuren opgingen en niet aan een
terugkeer dachten ontstond een soort psychische disorientatie.

Bij sommigen kwam dit tot uiting in een soort " verstrooidheid".
Bij de meesten echter resulteerde dit in een neiging onder stress
feitelijk te snel te reageren. Ik mag er op wijzen dat deze neiging
tot een te snel reageren en eigen reactietijd verkeerd inschatten
vooral onder de vroege ruimtevaarders nogal wat slachtoffers heeft geeist.
In Rusland b.v. kwamen zo onnodig twee van hen om bij vliegtuig ongeluk-
ken - zij waren tevens piloot. In de usa konstateren wij 1 vliegtuig on-
geluk door verkeerd reageren en een drietal fatale autoongelukken.

In al deze gevallen was geen : technische, maar een menselijke
fout ook volgens de deskundigen de werkelijke oorzaak van het ongeval.

Maar tot nu toe heeft niemand openlijk een verband durven leggen tussen
deze menselijke fouten, omschreven als een in paniek reageren, dat voor
dergelijke mannen nogal onwaarschijnlijk is, en een mogelijkheid dat de
afwijkende reactietijden die ook tijdens de reis naar de maan werden gekon-
stateerd in deze gevallen het ongeval zouden hebben kunnen veroorzaken
en voor de " onberaden reacties" een volledige verklaring zouden vormen.

In vrije val zijn niet slechts tijdsbesef, maar ook de bewegings-
mogelijkheden anders dan op aarde. Mensen die onbewust daarop terug-
grijpen moeten hun mogelijkheden en eigen reacties op aarde wel ver-
keerd inschatten.

Hoelijk wordt u duidelijk dat onbewuste en mantale processen
hier een grote rol spelen. Maar tevens hebt u nu hopelijk begrepen
dat iemand die zich van de aarde verwijdert niet alleen in een ander
milieu terecht komt, maar ook een verschuiving van tijdsbesef doormaakt-
zelfs al gaan men niet verder dan tot de invloedssfeer van maandominantie.

Dit alles kan belangrijk zijn om aan te tonen, dat er een persoonlijke tijd bestaat, die niet slechts door meer concrete factoren wordt bepaald. Het tijdsbesef van de mens wordt daarentegen wel beïnvloed -- maar niet geheel bepaald -- door concrete veranderingen.

Gezien de genoemde gegevens zal echter een verandering van het tijdsbesef door concrete omstandigheden en veranderingen nog voortduren nadat de concrete aanleiding daartoe niet meer aanwezig is. De emotionele en mentale beïnvloedingen die men ondergaat of onderging blijken in tenminste even grote mate bepalend voor afwijkingen in tijdsbesef en zelfs reactietijd als de algemeen konstateerbare invloeden.

Het is de moeite waard, daar eens verder over na te denken: uw bewoerlswereld is in feite een relativiteitswereld. Iets wat een mens natuurlijk niet zo graag waar wil weten, want hij heeft veel meer aan een z.g. objectieve wereld, waarin alles zijn juiste plaats heeft en alles berekenbaar is en blijft.

Zo lang u in die objectieve wereld intensgelooft maakt u deze dingen ook wel grotendeels waar. Maar de werkelijkheid achter uw zelfgeschapen wereldbeeld is toch wel enigszins anders en maakt duidelijk dat er maar zeer weinig waarden zijn die voor een mens altijd als objectief konstateerbare feiten zullen blijven bestaan.

Het grootste deel van je leven wordt bepaald door veranderende denkbeelden, invloeden en beïnvloedingen van buitenaf, die men soms zelfs niet geheel kan beseffen of merendeels pleegt te verwaarlozen.

Realiseer u eens wat veranderingen in het "normale" leefmilieu met zich kunnen brengen. Weet u dat de hedendaagse grootstadbewoner op bepaalde punten een reactievermogen heeft ontwikkeld dat rond 15 keer zo groot is dan dit was bij de plattelandsbewoners tijdens de 30-ger jaren?

U gelooft dit mogelijk niet, omdat u over het hoofd ziet dat een groot deel herkenningen, berekeningen en afschattingen onbewust geschieden. Maar het resultaat daarvan, uitgedrukt in het vermogen tot juist reageren op complexe omstandigheden is wel degelijk zo zeer toegenomen.

Gaat men mediteren, dan zal men op de duur een toestand kunnen bereiken waarbij alle z.g. objectieve waarden zoals je die in je wereld pleegt te hanteren, voor jou tijdelijk wegvallen. Er zal ook dan nog wel een objectieve werkelijkheid voor je blijven bestaan, maar in het beleven en interpreteren daarvan is het ik geheel aangewezen op zichzelf.

Hierdoor leeft de mens op dit ogenblik geheel vanuit zijn eigen maatstaven waarbij weten en gevoelen samenvloeien. Het ik kan dan tijdens die toestand alles, wat niet werkelijk en blijvend op aarde bestaat, veranderen. Voor zich dan. Je eigen voorstelling van de werkelijkheid is bepaald voor de mogelijkheden, die je daarin kunt vinden.

Dan is het geen mirakel meer, wanneer je water in wijn kunt veranderen. Het wonder ligt eerder in het feit, dat je de werkelijkheidsbeleving van anderen in die zin kunt beïnvloeden. Toch blijft het volgens de normen van het algemeen geldende wereldbeeld ook nu nog een wonder. Er zijn in uw dagen wel steeds meer mensen die water bij de wijn doen, maar dat is dan juist weer geen wonder.

Wanneer de innerlijke wereld voor jou sterker wordt dan de uiterlijke is het voor jou ook geen wonder meer, wanneer je stenen in brood verandert of een medemens van een ongeneeslijke kwaal geneest. Wanneer de voorstelling maar met de ander gedeeld kan worden, zal voor beiden het gestelde opeens een feit zijn.

De moeilijkheid bij dit alles is wel, dat de mens steeds denkt in termen van procedures. Hij meent dat een opeenvolging van feiten, handelingen enz. noodzakelijk zijn om een bepaald resultaat te kunnen bereiken en beseft niet, dat hij daarmee zichzelf een volledig bereiken in feite onmogelijk maakt.

1 Maar wanneer u dan al mediteert, zo behoeft dit niet een einde-loze periode te omvatten voor uw eigen besef. Er zijn mensen die, wanneer zij een rustige plek kunnen vinden, even in meditatie verzinken en dit volgens de ervaringen van anderen dan wel enige dagen lang vol houden. Maar wanneer zij weer tot de meer algemeen aanvaarde werkelijkheid terug keren weten zijn gemeenlijk zelf niet, of zij nu 5 minuten of 5 dagen in hun persoonlijke werkelijkheid hebben doorgebracht.

Maar men kan onder andere omstandigheden binnen 10 minuten - waarbij de concentratietijd is ingerekend - ook een innerlijke verdieping bereiken die voor jou een eeuwigheid schijnt te omvatten ofschoon volgens de algemene normen je tenhoogste enkele minuten geheel "afwezig" waart. Je kunt dan toch de krachten van die eeuwigheid in jezelf ervaren.

Wij zijn in het diepste van ons wezen niet tijdgebonden. Alleen in uiterlijkheden bestaan de banden van de tijd voor ons. Wij zijn innerlijk ook niet gebonden aan de z.g. objectieve waarden en normen van onze wereld, maar alleen aan de wezenlijk en voor alle leven geldende objectieve waarden en wetten.

Hierdoor beschikken wij in feite over een veel grotere vrijheid van handelen en denken dan algemeen kan worden beseft. Hierdoor beschikken wij over mogelijkheden en krachten, die in de wereld van de mensen niet voorselbaar zijn en het menselijk onmogelijke voor ons toch mogelijk maken. Wij zijn in staat delen van onze innerlijke wereld te delen met anderen en maken daardoor dingen mogelijk, die anderen mirakuleus of - want het is moeilijk dergelijke dingen te aanvaarden - oplichting zullen noemen. Want zoals u misschien weet is elk wonder een vorm van oplichterij voor degene die zelf een dergelijk wonder graag zou doen maar daartoe niet in staat is - of meent te zijn.

Wat ons dicht bij de kern van ons onderwerp brengt, ook al scheen ik daarvan even zeer ver af te wijken: Wij maken de tijd. Wij maken z.g. werkelijkheden. Een groot deel van alles wat wij verafschuwen en vrezen hebben wij zelf opgebouwd door onze angsten en begeerten, onze onverschilligheid en vooral door onze neiging datgene wat anderen ons voorhouden zonder meer als waar aan te nemen.

Wat ook betekent dat een vrijkomen van deze stoffelijke normen alleen betekenis kan hebben, wanneer wij ook vrij kunnen komen van onze eigen vooropgezete meningen en vooroordelen. Dan eerst kunnen wij de objectieve werkelijkheid zoals deze ons benaderd zonder meer als deel van ons eigen werkelijkheids en tijdsbeleven gaan aanvaarden.

Dan valt een groot deel van de tijd weg en is zij geen objectieve maatstaf meer die wij met vele anderen zonder voorbehoud kunnen delen. Maar dan zijn wij m.i. ook zeer dicht genaderd tot datgene wat wij zouden moeten zijn wanneer men voor waar wil aannemen wat geschreven staat: God schiep de mens naar zijn beeld en gelijkenis.

Met excuses voor mijn poging, het onderwerp aan te passen aan de interesse en behoeften van de aanwezigen wil ik met deze zin afsluiten. Wanneer u nog vragen of commentaren hebt kunt u dezen nu kenbaar maken.

x Volgens een bepaalde theorie zou een mens die langere tijd de ruimte ingaat met grote snelheid, wanneer hij opeens op zijn planeet terugkeert, jonger gebleven zijn en de mensen op aarde erg verouderd vinden.

- Ik heb u in mijn verhandeling reeds gezegd dat, naarmate de massa toeneemt, het metabolisme trager wordt - dus het geheel van de lichamelijke functies vertraagt.

Dit impliceert, dat de lichamelijke veroudering de ervaren tijd

volgt en niet de tijd van de planeet waarvan men stamt.

Wanneer u dus onverhoopt eeuwen zoudt willen leven, zoudt u met een ruimteschip met grote versnelling en snelheid kunnen vertrekken. U zoudt dan in vergelijk met degenen die achterblijven wel veel langer leven, maar voor uzelf blijft de levensduur net als anders, omdat uw ervaren en niet dat van anderen uw levensduur voor u bepalen.

x Maar je zoudt toch kunnen (onverstaanbaar)

- Theoretisch is dit mogelijk. Wanneer een ruimteschip de snelheid van het licht met rond 3% zou overtreffen ontstaat een toestand, waarbij de massa van het ruimteschip dermate verandert, dat de gehele kosmos zich in feite binnen het ruimteschip schijnt te bevinden en elke plaats binnen die kosmos dus gelijkelijk en in gelijke tijd bereikbaar is. Maar het verschil in massa en snelheid betreffende is dan zodanig, dat een feitelijke overgang van het ene punt naar het andere niet zonder meer mogelijk is. Alleen wanneer je een afremming inzet op het ogenblik dat een relatie tussen het doel en eigen richting bestaat is het mogelijk om, nadat men teruggekeerd is tot t.m. 97% van de lichtsnelheid die andere plaats feitelijk te bereiken.

Er bestaan voertuigen die een dergelijke transitie methode hanteren. De reisduur wordt dan bepaald door versnellings en afremmings tijd. Het feitelijke richten op een bestemming neemt veel minder tijd en is afhankelijk van een afremming die begint op het ogenblik dat de bestemming a.h.w. het middelpunt vormt van het ruimteschip.

Ik vereenvoudig nog ontstellend, want de werkelijkheid is nog veel ingewikkelder. Maar dit is in zeer simpele termen dus het wezen vaneen z.g. dimensiesprong.

Je zoudt het ook nog zo kunnen zeggen: wanneer snelheid en massa zodanig toenemen dat zij in feite oneindig schijnen te zijn, wordt een veld gegenereerd dat de gehele kosmos doordringt en omvangt.

Er moet nogal wat weerstand overwonnen worden, voor dit veld het geheel kan doordringen. Is dit echter gebeurd dan is men theoretisch op alle plaatsen gelijktijdig en valt bovendien elke belemmering voor een eventuele verdere verhoging of verlaging van snelheid boven de lichtsnelheidsgrens weg. De terugval brengt eveneens bepaalde moeilijkheden met zich. Vandaar de door mij genomen marge van rond 6% rond het eigenlijke getal van de lichtsnelheid. Nog verder gaan zou te ingewikkeld worden.

x U stelde dat de tijd op jupiter trager was dan op aarde. Bedoelt u fysische tijd, tijdsgewaarwording of wat?

- Voor mensen zowel tijdsgewaarwording als fysieke tijd. Fysische tijd verandert wel - scheikundige processen b.v. verlopen iets anders, - maar daarvoor geldt de door mij gegeven verhouding niet, ook niet bij benadering, daar elk proces boven atomaire vlek een eigen verandering ondergaat op grond van de omloopsnelheden van de kleinste delen en hun onderlingen veldrelatie.

Overigens meen ik de fysische tijd als een theoretische tijd te mogen aanduiden zodra wij denken over het al en niet alleen over uw wereld.

Men gebruikt deze tijd om een vergelijking mogelijk te maken tussen etgeen er op aarde gebeurt en elders. Het is een kunstmatige maatstaf waardoor men onvergelijkbare waarden voor eigen begrip altans enigszins onder één noemer denkt te brengen.

Te weinig is men er zich van bewust, dat het hier gaat om een constructie t.a.v. het al, zodat men wel termen kan vinden hierdoor om vergelijkingen te maken, maar dat een dergelijke vergelijking geen concrete betekenis heeft. Niet de feiten, maar menselijke mogelijkheden en standpunt bepalen deze maatstaf.

x Ik heb begrepen dat u in uw wereld met elkander over bepaalde dingen kunt praten. Is dit een taal? een gevoelsuitwisseling?

- Het is een uitwisseling van gedachten waarbij de denkbeelden behalve in bepaalde lagere zomerlandsferen geen woordvolgorde meer kennen, maar meer gelijken op een levend beeldverhaal.

Misschien wordt het zo duidelijker: wanneer wij "praten" vertonen wij elkander kleine filmpjes. Wij vergelijken onze filmpjes dan, kostateren de daarin liggende verschillen. Deze verschillen projecteren wij dan weer naar elkaar toe en kennen daaraan dan een betekenis toe.

x Sta er daarom tegengwoordig bij ons zoveel stripverhalen in de kranten?

x Al zullen vele opvoedkundigen het niet met mij eens zijn, ik meen dat in vele opzichten een stripverhaal een stap voorwaarts betekent op het meer litteraire verhaal.

Het z.g. litteraire verhaal is woordkunst en kan als zodanig grote betekenis hebben als kunst. Maar het stripverhaal is in feite vertellende beeldkunst. Wat betekent dat elke afbeelding, mits voldoende uitwerkt en geabsorbeerd in zich reeds een heel verhaal bevat dat bovendien een eigen interpretatie niet slechts toelaat, maar zelfs eist.

Doordat je zelf interpreteert en niet voor een groot deel afhankelijk wordt van de interpretatie van een literator bevat het beeldverhaal dus veel meer mogelijkheden zo niet tot geheel vrij beleven dan toch wel tot een zeer persoonlijk vormgeven aan de inhoud.

Mij verbaast steeds weer, dat men in alle kringen dergelijke beeldweergaven normaal en zelfs zeer aanvaardbaar vindt zodra het gaat om zaken als mathematica, statistieken e.d., structuren die zeer lange omschrijvingen zouden vergen, maar in een enkel beeld zeer duidelijk en bevattelijk kunnen worden uitgedrukt.

Daar hoor ik geen bezwaren tegen maken, ofschoon vele van deze grafieken een soort geheimspraak bevatten waardoor niet een ieder in staat is, dezen juist te "lezen" en dus te interpreteren.

Het beeldverhaal brengt ons voor een ieder zonder meer te begrijpen en voorstellingen en is met algemeen gangbare symbolen beladen. Hierdoor komt het verhaal in de beschouwer tot leven en is niet alleen meer een vertaling uit het woordbeeld dat een ander hanteert - en vaak sterk afwijkend van de interpretatie bedoeld heeft.

Ik ben dan ook van oordeel, dat een werkelijk goed beeldverhaal niet alleen didactisch, maar in alle opzichten een vooruitgang betekent t.a.v. het woordverhaal dat niet door mimiek, stembuigingen e.d. onderlijnd wordt.

x Heeft dit te maken met een meer in beelden dan in woorden denken?

- Realiseer u, dat er kleine schilderijtjes uit het verleden bestaan - zeg paneeltjes van rond 16 bij 18 of iets groter - waarop een voorstelling staat die goedbeschouwt een gehele roman bevatten of naast landschap of personen ook nog inlichtingen verschaffen over de gebruiken, gewoonten, kleding van die tijd en zelfs de welstand en het karakter van het afgebeelde duidelijk maken.

Dit in woorden omschrijven zou 80 of meer norm-,--bladzijden druks of een kleine 200 bladzijden schrift vergen. Het zal u duidelijk zijn dat een enkel beeld dan veel meer gegevens op een in korte tijd en indien gewenst persoonlijk selectief beleefbare gegevens kan overdragen dan men op andere wijze tot op heden tot stand kon brengen.

En indien dit voldoende is voor u zal ik mijn bijdrage aan deze avond nu maar gaan beëindigen. Wij zijn begonnen over het wezen van de tijd nu nu bespreken wij reeds litteratuur.

Voor je het weet zijn wij anders bezig met perversies daarvan zoals verkiezingsprogrammas, politieke redevoeringen en andere reclameteksten, om maar niet te spreken over apologien, geloofs"bewijzen" e.d. En dat zou ons te ver voeren. Want al is de tijd dan feitelijk subjectief, volgens uw z.g. objectieve normen is er al meer dan voldoende tijd verlopen.

Dit geldt niet zozeer voor mij als voor het lichaam dat in gebruik en waaraan ik bepaalde reacties begin te bemerken. En ook voor meerderen onder u is het tijd tot stoppen - iets wat men dan bemerkt aan zijn zitvlak.

Sta mij daarom toe, nu te eindigen. Mij was dit gesprek een genoegen. Ik vond het gestelde onderwerp erg leuk en hoop nu maar dat u dit in meerderheid met mij eens bent.

In ieder geval: dank voor uw aandacht en uw geduld. Goeden avond.

—0—0—0—0—0—0—0—0—0—0—

Goeden avond, vrienden.

Wat moeten wij in dit tweede deel van de avond nu eens gaan doen? Actueel zijn? Maar ik houdt niet zo van pessimistische onderwerpen. Iets geestelijks dan? Onmiddellijk roept daar iemand ja. Maar er zijn al voldoende wolken, zodat het mijn taak niet is om uw hoofd daarin te deponeren. Als u even wacht komen zij van zelf naar beneden en kunt u natigheid bespcuren.

Wanneer ik naar de wereld kijk denk ik altijd weer: de mensen spreken ban eeuwigheid, zij spreken van liefde, van vrede en zo en bezorgen elkander ellende en pijn.

Daarom is het menszijn zo belangrijk. Maar is zij zo belangrijk dat men met elk wapen, desnoods ten koste van een ontslapen, wil voorkomen dat de ene mens iets doet wat de ander niet wil?

Ik denk - ik overpeins heel vaak - dat mensen met elkaar maar al te vaak gaan overleggen zonder te luisteren naar dat wat die anderen hen ooit zeggen.

Juist daarom zij zovelen overtuig van hun eigen gelijk en en maken van het mogelijke paradijs steeds weer het helse rijk. Nu ja. Indien een vagevuur echt ergens bestaat is het wel zeker, dat het door de mens voor de mens is geschapen.

En terwijl men dit ziet, zich aan het lijden van anderen vergaapt lijkt het of bewustzijn slaapt. Want al aanvaardt men dit dan niet, het is de mens die zelve schept al wat hij ziet. En lijdt hij onder het lijden van anderen dat hij toch niet aanvaardt kan zo komt dit denk ik bovenal omdat zij eigen schuld niet ziet.

Wat dan nog te zeggen van mensen en vrede? Kort geleden hield Reagan een rede zo vol van vrede dat het pentagon bijna was verbleekt. Bijna, want men wist te goed: dit is alleen de vos die anderen de passie preekt.

In rusland daar sprak men van vrijheid en recht en besefte niet hoezeer men geknecht had al wat men aan zich had onderworpen. Ook daar klonk het woord vrede en samen bestaan. Potemkins e dorpen, gestalten uit waan. Want ook hier wil men vrede alleen maar aanvaardt wanneer anderen in leven, denken bestaan geheel willen delen in beelden en daden gebaseerd op eigenwaan.

Wat moet je zeggen van een wereld die bommen maakt die geheel de aarde kunnen vernielen, kun je dan nog zeggen dat de mensheid volgens waarheid leeft? Of moet je zeggen dat, door waan bevangen, zij nu boven een afgrond zweeft?

Is mensheid dwaas wanneer zij zich zelve voortdurend verhult hoezeer zij haar ondergang zelve bevordert, hoe al gevaar is en blijft toeh haar eigen schuld?

Ik vindt het zo vreemd. Ik kan niet begrijpen waarom ecologische noden nijpen, men overal gif vindt op velerlei grond terwijl men dat zelf daar eens heeft gestort. Schiet misschien menselijk overleggen steeds weer te kort?

En het heden? Lijkt het niet vaak of men het dienstig vindt nu ook het gif onnodig te bestrijden uit angst dat men anders schuld zou krijgen wanneer - onverhoopt - op een dergelijke plek voor mens dier en plant groot gevaar mocht gaan dreigen? Toch leven juist zij die het gif eens storten, nu het gif in de bodem zeggen te bestrijden in verleden en heden vaak van andermans ziekten, van andermans lijden.

En dan koning voetbal, geloofd en geprezen. Men noemt zijn strijd een heerlijke sport maar vergeet volgens mij de gevoelens, het wezen van de zo genoemde voetbalfanaat. Want velen van hen, die het doelpunt bejuichen zoeken een strijd tegen sport en de staat.

Terwijl zij volgens eigen zeggen knielen voor hun sport idool worden anderen gewond, gedood, verminkt. De boel wordt gesloopt. Is dit nog de sport die men ijvrig bezingt of eerder bedrijf, een handel die stinkt?

Ik weet het niet. Laat politici maar praten over veiligheid van mens en staat. Laat hen preken over het bestrijden van het vandalisme, roepen hier ligt ons een taak. Maar hoe wil men dit waar gaan maken? En hoe rechtvaardigt men zijn daad wanneer men - na rijpe overweging - zelve atoombommen opstellen laat?

Ja, er zijn vele dingen die "slecht" zijn in't leven. Hoe komt dat toch, zo vraag ik mij af, dat al wat eem mens eens gevoel van rijkdom en vreugde, gevoelens van zinrijkheid, welzijn gaf in deze tijd wel kanker moet brengen of bron wordt van een verschrikkelijk kwaad? Is het mogelijk dat men, diep in zich zelve, genot, vreugde, vrede bij anderen haat?

Het deert mij geen zier, maar het lijkt kloris en roosje wanneer ik een poosje zo door ga op deze vreemde manier. Maar hoe kan ik anders dan rijmen beschrijven dat al wat eens was plezier opeens wordt vertekend, verminkt en verworpen, bestreden, gejaagd, wordt vervuild tot niets overblijft dat de vreugde nog draagt?

Ik moet wel erkennen dat het niet ongerijmd is zoals men je alles zo klaaglijk beschrijft maar wat is het leven, welk zin heeft het streven wanneer heel de wereld naar het massagraf drijft?

Ik kan rijmen, kan dichten want zo heet dat bij mensen wanneer de klank met de klank samenkomt. Men luistert meer vredig en handelt ook anders dan een massa waarin men te samen steeds dromt.

Neen. Laat mij dan zeggen, zonder overleggen, nadenken, beraden en nog heel veel meer: er is één ding in't leven dat goed is o mensen, één ding aan het einde dat een ieder zou wensen indien hij het kende. Een overgang, een leven en een wereld, die werkelijk bij jou hoort Daar beheerst je geen ander ooit meer.

Owee. Wat kijkt u nu allen opeens plechtig. Maar men sprak in mijn tijd: als je niet weet hoe het te zeggen moet je het maar zingen. En dat heb ik dan ook maar gedaan. Een arm helaas, want de muzikale kwaliteiten van het medium zijn in strijd met de mogelijkheden van diens stem.

En wanneer deze dan - alles wordt immers vastgelegd - het zingen van zijn stem zou horen is de kans groot, dat hij in een onmiddellijke woede zou uitbarsten omdat volgens hem wij daarmede de ons toegekende vrijheid van meningsuiting ernstig zouden hebben misbruikt door de verschaffer daarvan belachelijk te maken. Enige neiging tot dictatoriale dwang zit dus diep in onze luidspreker wel verborgen.

Maar vertel dit alles maar liever niet verder. Wanneer hij hoort wat ik hier heb gezegd bestaat er een kans dat hijzelf al nijdig genoeg wordt. (en of. uw medium.)

Maar toch heb ik werkelijk de laatste tijd vele malen aandachtig naar uw wereld gekeken. En natuurlijk naar alles wat de mensen daarop heel belangrijk schijnen te vinden.

Wat is het weer de laatste tijd slecht geweest hé? Nu ja, zondag in de namiddag en daarna dinsdag wordt het weer wat beter. Ook is er kans dat na ruim 14 dagen het weer heel erg plotseling om gaat slaan. Dan moet u maar weer naar iets anders zoeken om over te jammeren, want dan is het niet te koud meer en te nat. Nu ja, dan is het wel weer veel te heet en te droog. Want zo reageren naar mijn ervaren vele mensen.

Maar wanneer u dan op eens enkele dagen op een droogje zit moet u zich toch eens herinneren hoe u klaagde toen u alle vocht geheel gratis vanuit de hemel kreeg toegediend.

x Klaagt u in de geest ook?

- Natuurlijk. Maar wij beklagen. U. Want wat zou ik moeten klagen over mijn eigen bestaan? Ach, het leven in de geest is grotendeels waan, in feite illusie, dat weet ik heus wel. Maar het is een zo vreugdig, zo vredig spel waaruit je dan uiteindelijk ontwaakt in een grotere wereld, ketenen slaakt van vorm en norm, gebonden zijn aan grenzen.

Dit tot je geheel bent ontgroeid aan het denken van mensen, het dromen van geesten. Maar toch: in jezelf voel je danpas het lichtwaardoor heel je zijn dan op het al wordt gericht.

Zo dan te leven, zo weer te streven is niet meer slechts vreugde; het is meer. U zult het begrijpen wanneer u weet dat er ogenblikken zijn waarin zelfs de geest het al vergeet en zich, alleen om één te zijn met alles, om op te gaan in werkelijkheid.

Waaruit je dan de kracht, de vreugde terugbrengt maar toch het ik zich weer misleidt met kleine werelden, wensen en angsten, met een vaak ruwe, rauwe droom. Om weer, al is 't niet zonder schroom, toch weer te keren tot een al-vergeten waardoor het eindelijk mogelijk wordt om alles werkelijk te weten.

Ik meen dat dit u wel een voldoende antwoord was. En neem mij de vorm niet kwalijk. Ik doe mijn best, maar mijn dichtader is gesprongen en er is nog niemand in de buurt die hem kan dichten.

Maar om terug te komen op mijn onderwerpje
Ik vraag mij vaak wanneer ik naar de wereld kijk af: Mensen, waarom zijn jullie zo weinig werkelijk blij? Ik krijg de indruk dat de meeste mensen alleen geluk als bergen willen zien en niet begrijpen dat er in het gras aan hun voeten mooie kleine bloemen bloeien die even mooi kunnen zijn als en evenveel vreugde kunnen geven als een berg, wanneer je er maar naar kijkt.

En waarom lachen de mensen zo weinig? Ik vermoed dat zij nooit bewu t in de spiegel kijken. Je krijgt de indruk dat de meeste mensen zichzelf niet kennen en bovendien niet beseffen hoe zij er in feite aan toe zijn.

Natuurlijk, er is een hoop ellende en een hoop lijden op de wereld.

Dat besef ik heel goed, Evenals het feit dat er op aarde altijd weer vele dingen zijn die u liever anders zoudt zien.

Maar waarom zou je je daar nu voortdurend druk over gaan maken? Een inkarnatie is uiteindelijk net zo iets als naar de tandarts gaan. Het is een even met angst en vrezen wachten, dan een lichte verdoving, een korte pijn. En dan ben je weer thuis in de gelukkige wetenschap dat dit bepaalde euvel u niet meer kwellen kan.

Juist daarom heb ik altijd het gevoel dat een mens veel meer van zijn leven kan maken dan men gemeenlijk - mijzelve inbegrepen - doet.

En dan bedoel ik niet dat men druk bezig zou moeten zijn met dit of met dat. Ik bedoel gewoon dat men in en met het leven meer blij zou moeten zijn. En besef dat je alles wel overal kunt vinden wanneer je niet wilt hebben, maar alleen je wilt verheugen.

Houdt u van postzegels? Kijk om u heen. Postzegels in overvloed en er zitten heel mooie en ook heel rare bij. O, u houdt meer van verzamelen? Verzamel wat u wilt zolang het u niet meer kost dan de vreugde die u er in vindt. Maar zorg er bovendien voor dat uw verzameling altijd levend blijft.

Want heel veel mensen menen dat zij verzamelen, maar in feite begraven zij zich onder dode dingen. In mijn ogen is dat maar een droevig, zij het zelfgekozen, lot.

En dit is nog niet het ergste: er zijn mensen die alleen geld verzamelen. Voor hen heeft iets alleen betekenis wanneer er een prijskaartje met een voldoende hoog bedrag aan hangt. Nu ja, u zoudt waarschijnlijk ook wel eens de kans willen hebben om geld te verzamelen. Maar kijk uit.

Want als men geld verzamelt wordt je steeds meer begraven onder zorgen voor iets, dat alleen betekenis heeft wanneer je het gebruikt. Verzamel geld om het hebben en uiteindelijk hou je alleen een verzameling ergernissen over omdat u altijd weer minder vindt, krijgt of verdient dan u meende te moeten hebben of ontvangen.

Zoals ik het vanuit mijn huidige standpunt zie is het leven iets, waarmee de mensen iets gelukkiger zouden moeten zijn. Maar misschien is ook hier een heel eenvoudige oplossing voor mijn en mogelijk zelfs voor uw probleem.

Want diep in het ik verborgen ligt een soort licht. Uit dit licht straalt een kracht. Al wat je ooit wilde zijn en al wat je ooit hebt volbracht, wilt en doet wordt door dit licht, die kracht gevoed.

Dat is een diep, diep ik-bestaan. Je uit jezelf en zie hoe steeds de kracht die in je rijpt keer op keer naar buiten grijpt en voel hoe het licht dat je vervult je altijd weer omhult en je zegt waar en hoe te gaan, waar en hoe te staan, ja, welke daad u waarlijk past.

Ik zie dit al en vraag mij af: is het niet goed om zó te leven? Zonder veel last, zonder veel onnodig streven alleen maar waar jezelf te zijn?

't Is mij de zin van alle leven, de enige werkelijkheid die voortbestaat door alle tijden en zelfs nog na de dood van tijd. Dat is het enige in leven, in dood, in alle voortbestaan dat waar zal blijven - ondanks dromen, ondanks angsten, ondanks waan.

Weest blij en leert dit licht te proeven. Weest blij, voel je vervuld van kracht en vraag niet wat de morgen brengt of wat een ander van je dacht.

Geef de kracht die uit je voortkomt. Deel haar steeds weer met al wat leeft. Dan vindt je overal de Ene die al, ook u, geschapen heeft.

Ja, ik heb u al gezegd dat mijn dichtader blijft vloeien ongeacht het resultaat. Maar aan de andere kant: is hetgeen ik stelde niet juist?

O, ik zal het heus niet lang meer rekkken. Maar u geen zorgen. Maar wij zitten nu met een klein ploegje bijeen. Wees eens eerlijk: vroeger waren heel wat dingen toch wel anders, nietwaar? En heel wat dingen in ons, ons leven en de wereld zouden ook heel anders moeten zijn. Dat bent u allen met mij eens.

Maar wanneer wij nu eens heel eerlijk zijn: wat kan er werkelijk veranderen? Wat wij zijn, dat zijn wij nu eenmaal. Wanneer wij daarmee nu eerst eens tevreden leren zijn en daarin dan een beetje kracht kunnen vinden, ja, misschien hien leren voelen hoe - al klinkt het als een vroom gezegde - hoe God door ons leeft en werkt, zouden wij dan de rest van al die dingen niet een klein beetje terzijde kunnen stellen?

Dan maak je niet te veel trammelanten, durf je meer op de feiten afgaan en vandaaruit leven. Je bestaan zou dan heel wat blijer zijn. De leuzen klinken heel eenvoudig, ook al is het wat moeilijker om er gestalte aan te geven:

Leef vandaag, wees gewoon jezelf en wees vooral altijd datgene wat diep in je leeft. Want dat is de waarheid die door je naar buiten komt.

En wanneer je dit alles dan hebt bereikt en gedaan kun je volgens mij waarschijnlijk - zelfs in een stoffelijk leven - zeggen: Ik ben ergens gelukkig. Ik gevoel vrede. Ondanks alles blijf ik in harmonie met de wereld. En daarom heb ik ook betekenis.

Zo dat was het dan. Jullie hadden waarschijnlijk allerhande hoog-pestelijke zaken van mij verwacht. Het spijt mij, maar dat zat er doorgewoond niet in. Trouwens, waarom steeds weer met je hoofd in de wolken lopen? U kent dat wel:

Indien gij opgaat naar de 17e sfeer en u omringd gevoelt door engelen, verheven, kijk op aarde neer en schenk dan uw genade de mensen - natuurlijk uit u zelve, maar sprekend namens God, den Heer.

Als je zo moet beginnen kun je beter meteen naar huis gaan. Er staat trouwens ook geschreven: niet zij die Here, Here roepen zullen ingaan.... Trouwens, die hebben al te vaak zoveel haast dat zij dan maar een deurtje nemen, zelfs als er "dames" opstaat.

En daarmee ga ik werkelijk eindigen. Ik zal nog wel kort iets doen op uw woorden, maar vergeef mij dat ik daarvan geen "schoon woord" ga maken. Zoals reeds vermeld: ik heb last van een gesprongen dichtader en wanneer die nog overloopt ook is het leed niet meer te overzien.

Geef mij dus een enkel woord en ik zal daarover op mijn wijze nog een kort ogenblik mediteren.

* Triviaal.

- Hoe mooi is toch de nederlandse taal, maar hoe maakt men triviaal misbruikt men al, wat zij heeft voortgebracht? En toch: wat is in feite onbetreffelijk?

Wij allen zijn eigenlijk net roodkapje. O, niet uw uiterlijk hoor. Maar wel in andere zin: wij allen zijn wel degelijk bang voor de wolf, maar wij wensen ook allen niet af te zien van de mogelijkheid even in het bos te lopen stalen.

En komen wij dan, na veel tijdverspilling, met ons konfje met goede gaven uiteindelijk ter bestemde plaatse aandraven, dan is oma al bijna wijlen en ligt de gemesde wolf in haar plaats in bed.

Iets wat wij innerlijk wel weten, maar gewoon niet waar willen hebben, zodat wij beginnen" Oma, wat hebt u grote oren.... In de moderne tijd wordt het eerder zoiets als Lubbers, wat heb je rare plannen.

Maar in feite komt het op het zelfde neer. Want er zijn vele zaken waaraan wij zelve mede schuld hebben, maar die willen wij gewoonweg niet zien, daarvan willen wij niets begrijpen. Dus zien wij alleen de uiterlijkheden en reageren alsof wij de vermoorde omschuld zelve zouden zijn.

En als dat niet helpt komt de volgende strofe: Oma, wat hebt u grote ogen. Wat modern vertaald dan zoiets wordt als: de bvd is weer op pad. Maar hoe dan ook, dat wij zelve daarbij betrokken zijn, dat wij zelf in feite de mogelijkheid hebben geschapen voor al die verwerpelijkheden willen wij nog steeds niet begrijpen.

Dus komt de clincher: Oma, wat hebt u een grote mond. En in het sprookje heet het dan : dat is om jou op te kunnen eten. Maar ja, de werkelijkheid is meer triviaal dan het sprookje: Opgegeten wordt u niet.

Wanneer oma al een grote bek heeft, dan is dat voornamelijk om die tegen u op te zetten. Ook al klinkt dat niet precies zo als wanneer u een dergelijke uiting tegenover anderen doet.

Laat ons liever de waarheid onder het og zien: wij zijn in feite allen onbelangrijke lieden, ook wanneer wij trachten ons een podium te bouwen uit onze eigen onbelangrijkheid.

Nee. Wijden wij ons liever aan het vinden van die ene werkelijkheid waarin niemand en niets meer triviaal is. Omdat het dan een werkelijkheid betreft waarvan je geen delen " niet kunt aanvaarden" kunt " begrijpen". Een werkelijkheid die één geheel is en heel eenvoudig.

Kortom die werkelijkheid die uiteindelijk ook de waarheid omtrent ons eigen ik is.

Wij willen geen roodkapje zijn, geen wolf. Zo wij al een rol uit het sprookje moeten spelen, laat ons dan de jager maar zijn. Ook al is een dieet van stenen ook voor een wolf, zeker kort voor een bad, uitermate wreed, zodat wij dat dan maar beter achterwege kunnen laten.

Was deze overweging u triviaal genoeg of niet? Ja? Dan dank ik u hiermede voor uw aandacht, wens u een gezegende nachtrust en zo u niet kunt slapen, doe in ieder geval iets gezelligs. Tot ziens en een goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-

d.d. 14 juni 1985

(tekst geredigeerd, niet verkort)

De tekst op de volgende bladzijde stamt uit een oud, zover ons bekend nooit uitgegeven verslag van een bijeenkomst buiten den Haag.

Het klad hiervan werd mij in 1974 overhandigd als " van belang zijnde voor iedereen die geestelijk werk doet."

red.

..... Marken met de geest is nu eenmaal geen sinecure. Wie daaraan begint dient eerst goed na te denken. Want niet de geest doet het werk. Dat zult u zelf moeten doen en om het werken met de geest ook verder mogelijk te maken zult u zelfs vele offers moeten brengen.

Het is van groot belang, dat u beseft dat men zich nooit met z zijn werk vereenzelvigen mag. Niet aan u de eer, niet voor u de dank. Wees blij met hetgeen u moogt volbrengen, maar beseft steeds dat het anderen zijn die u dit mogelijk maakten.

Streef vooral naar innerlijke rust. Alleen degene die innerlijk zijn evenwicht weet te vinden en te bewaren heeft de mogelijkheid met lichte krachten samen te werken.

Een ieder die innerlijk onevenwichtig is, een ieder die te zeer zichzelf zoekt is voor de krachten van het licht slechts moeizaam of zelfs geheel niet te bereiken.

Wees meester van uzelve. Geen enkele geest, hoe hoog en sterk dan ook, heeft het recht u in uw vrijheid te belemmeren. Degenen die dit toch doet, met uw goedkeuring of zonder deze, zal geen geest uit de lichtere werelden zijn.

Bij mediamieke kontakten van welke aard dan ook zal dit laatste niet geheel mogelijk zijn. Stel dan zelf een grens, zowel in tijd als t.a.v. hetgeen u wilt ontvangen of doorgeven.

Er bestaat slechts een enkele kracht, die onze meester mag zijn en ook is: God. Zijn Wil zullen wij, wetend of onwetend, graag of tegen onze wil in, altijd ten uitvoer moeten brengen. Hier speelt ons bewustzijn geen rol meer en is ons willen onbelangrijk.

Het is ons echter onmogelijk te weten wat God met ons voorheeft. Daarmee zullen wij steeds geheel vrij handelen en werken, ook wanneer de geest daarbij betrokken is. Slechts een innerlijk weten zal hierbij zo nodig ons leidssnoer zijn.

In elke mens sluimeren vele gaven. Maar door zijn wijze van leven denken, handelen zullen de meesten deze gaven geheel onderdrukken of er slechts onbewust gebruik van maken.

Wanneer u in uzelve een gave herkent, gebruik haar, geloof er in. Maar beseft dat uzelve verantwoordelijk bent en zult blijven voor al wat u daarmee doet. Denk daarom aan anderen, niet alleen aan uzelf. Aanvaard de leiding uit de geest, ook wanneer deze u soms middels stoffelijke ingrepen wordt. Maar blijf uw eigen meester. Gehoorzaam niet anderen, maar uw eigen geweten .

.....

Gekonfronteerd met voor mij moeilijke beslissingen trof ik opeens dit vergeelde papiertje aan. Deze woorden pasten precies bij alle dingen die ik de laatste 35 jaren - ruim - heb gedaan. Zij passen echter ook bij mijn huidige problemen: niet anderen mag ik verwijten maken, maar zelf dien ik te beslissen wat voor mij de meest juiste weg is.

Gemakkelijk is dit niet. Maar dat is mijn leven dan ook nooit geweest. En nu er een bladzijde leeg zou moeten blijven meende ik dat anderen misschien hierin voor zich de steun zullen kunnen vinden die ik daaruit heb geput.

Kv.d.N.